

Chương 34

Vụ Mang Mang quả quyết cúp máy rồi tắt luôn.

Cô thè lưỡi với điện thoại, làm mặt hề.

Lúc Vụ Mang Mang quay trở lại thì thấy Lộ Tù đứng lên, nói: “Anh đi tắm đây.”

Một câu rất bình thường nhưng Vụ Mang Mang nhìn theo bóng Lộ Tù cứ cảm thấy có chỗ nào đó sai sai, sau khi suy nghĩ mới phát hiện ra là biểu cảm của anh không đúng, hình như có vẻ trêu đùa.

Vụ Mang Mang bắt giác nhớ lại camera chất lượng cao trong phòng ngủ Lộ Tù.

Biệt thự công nghệ cao đi gặp quý đi, có còn quyền riêng tư không hả?

Vụ Mang Mang không kìm được gọi to sau lưng Lộ Tù: “Phòng tắm anh có lắp camera không đó?”

“Trong biệt thự này không có góc chết.” Lộ Tù đáp.

Vụ Mang Mang tử vong tại trận, nói thế thì chuyện cô thích hát hò trong nhà tắm cũng bại lộ rồi ư?

Vụ Mang Mang hung dữ gào lên: “Mau nộp đoạn băng ghi hình ra đây!”

Lộ Tù không nhịn được cười: “Phòng em lúc em vào ở đã tự động tắt mọi camera rồi, em có thể cài đặt.”

Vụ Mang Mang vỗ vỗ ngực, cứ cảm thấy ở lại đây cực kỳ không an toàn. Đến nỗi thói quen ngủ nude của cô cũng phải thay đổi.

Sáng sớm, ánh nắng ban mai dịu dàng rải lên mặt vụ Mang Mang, cô hít một hơi đầy phổi, duỗi người vươn vai ra rồi mới đánh răng rửa mặt, buộc tóc, sau đó chạy xuống lầu uống sữa.

Vụ Mang Mang uống sữa, quay đầu lại thì thấy Lộ Tuyền mặc quần bơi ướt sũng từ ngoài bước vào, vừa đi vừa lấy khăn bông lau tóc, cảnh tượng hết như đang xem kênh truyền hình trả tiền vậy.

Lộ Tuyền đến cạnh Vụ Mang Mang, rướn người mở cửa tủ lạnh, Vụ Mang Mang liền ngửi thấy mùi nước trên người anh.

Lộ Tuyền dùng ánh mắt tán thưởng quan sát Vụ Mang Mang, đồng thời lưu luyến nhìn cô một lúc. Vụ Mang Mang đỏ mặt tía tai khép chân lại, mượn tư thế cúi đầu uống sữa để điều chỉnh nhịp thở.

Nhưng đường cong hấp dẫn kia vẫn làm lóa mắt cô.

Quả nhiên nền tảng của môi quan hệ nam nữ nằm ở sức hút trái đầu, hơn nữa còn là thu hút rất mạnh.

Ăn sáng xong, Lộ Tuyền đi câu cá, Vụ Mang Mang tỏ ra không có hứng thú với hoạt động của người già này.

Lộ Tuyền nói: “Em có thể ngồi cạnh anh chơi điện thoại.”

Vụ Mang Mang không thể hiểu logic đó, cô ngồi trên sofa trong nhà chơi điện thoại chả tốt hơn à, tại sao phải ra đó cho muỗi ăn?

“Vì anh sẽ tắt nguồn mạng internet.” Lộ Tuyền đáp.

Anh thắng!

Vụ Mang Mang ngứa răng muốn cắn người, Lộ Tuyền lấy thủ đoạn ngắt mạng y hết như thủ đoạn cắt tiền tiêu vặt của bà Liễu vậy.

Vụ Mang Mang chỉ có thể thỏa hiệp, ngồi cạnh Lộ Tuyền, cô không hiểu, cô ngồi đây thì hai người cũng không nói chuyện, thế thì có tác dụng gì chứ?

Kiểu yêu đương của người già thực sự khiến người ta xoắn quẩy quá.

Nên Vụ Mang Mang bắt buộc phải tìm việc để làm, “Em có thể nói họ biết anh là bạn trai em không?”

Vụ Mang Mang lắc lắc điện thoại trước mặt Lộ Tuyền.

“Tuyền em”, Lộ Tuyền chẳng buồn rời mắt.

Vụ Mang Mang suy nghĩ một lúc xem Lộ Tuyền ra mắt với phương thức nào thì tự nhiên hơn, nếu vô duyên vô cớ nhấn cho bạn bè như thế, chắc sẽ bị cười nhạo là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga mất.

Nên Vụ Mang Mang lại hỏi anh: “Em có thể chụp một bên mặt anh không? Ở đây chỉ có biển và cây, sẽ không tiết lộ bí mật trên đảo của anh đâu, hơn nữa em có thể làm mờ phong nền phía sau.”

“Đừng đăng lên Weibo.” Lộ Tù bảo.

Vụ Mang Mang siết nắm tay phải lại sau lưng Lộ Tù làm động tác “yes”, sau đó mở app chụp hình ra, tranh thủ chụp Lộ Tù cho thật đẹp.

Có một người bạn trai ăn ảnh thế này thật là hạnh phúc quá, Vụ Mang Mang chụp liền mấy tấm đưa cho Lộ Tù chọn, lại còn được voi đòi tiên: “Nếu có thể chụp hình anh đang bơi thì chắc chắn họ sẽ ghen tỵ với em đến chết mất.”

Lộ Tù xóa hết hình của anh trong máy của Vụ Mang Mang, chỉ chừa lại một tấm, tiện thể xem luôn những tấm hình tự sướng của cô, cô nàng này đến đánh răng cũng không quên chụp một tấm.

Lộ Tù xem từng tấm một, xem mà buồn cười.

Vụ Mang Mang cảm thấy mỗi tấm hình của cô đều rất đẹp nên cũng vui lòng để Lộ Tù thưởng thức.

Cô xưa nay không ngại để người khác xem hình của mình. Nên Vụ Mang Mang ngần dung tưng cho hành vi này của Lộ Tù, cầm remote lên bắt đầu nghịch, bắt C-3PO đi đi lại lại mang nước ép và salad hoa quả ra cũng rất thú vị.

Nhưng Vụ Mang Mang quên mất rằng trong album chụp tự sướng của cô lúc nào cũng có mấy tấm hình không thể để người khác nhìn thấy.

Ví dụ, cô mặc áo pull màu trắng để lộ rốn và quần lót ren màu đen chụp hình trong phòng tắm.

Tay cô luôn qua gấu áo pull, đặt lên bộ ngực của mình, chụp một tấm “đê mê”.

Thực ra chỉ là kiểu mô phỏng người mẫu, chỉ hạn chế cho cá nhân cô sưu tập và thưởng thức.

Đến khi Vụ Mang Mang sực nhớ ra, cố gắng không đánh cò động rắn định lấy lại điện thoại từ tay Lộ Tù, nhìn từ vai anh sang, cảm giác thần thú trong lòng chạy hết đám này tới đám khác.

Vì Lộ Tù đã xem đến những tấm hình chụp trước đó nữa.

Anh xem từng tấm một, có nghĩa là tấm áo pull trắng đã bị anh nhìn thấy.

Bây giờ anh đang xem tấm hình tên “sự cám dỗ đắm nước”.

Vụ Mang Mang lúc đó mặc áo sơ mi trắng, đứng dưới vôi hoa sen chụp tự sướng.

Vụ Mang Mang giật lấy điện thoại, thẹn quá hóa giận: “Sao anh có thể tiện lợi điện thoại của người ta thế hả?”

“Xin lỗi”, Lộ Tùỳ tỏ ra rất phong độ.

Vụ Mang Mang không dám nhìn về mặt anh, cô cảm thấy lúng túng muốn chết.

Xấu hổ quá!

Cũng may Lộ Tùỳ lập tức đứng lên đi về phía cần câu, Vụ Mang Mang nhìn theo bóng anh, thở phào nhẹ nhõm, đưa tay ôm mặt.

Vụ Mang Mang lấy mấy tấm hình hiểm họa đó ra, vốn định xóa ngay nhưng ngón tay nhúc nhích mấy lần cũng không đành lòng.

Những tấm hình được giữ lại trong điện thoại đã được chọn lựa kỹ càng, có thể kinh qua thử thách của thời gian. Đẹp đến không chịu nổi! Ánh sáng, góc độ, kết cấu ảnh đều rất hoàn hảo, hình chụp cho tạp chí cũng chỉ đến thế này thôi.

Vụ Mang Mang rất khổ sở.

“Khôngỡ xóa thì đừng xóa”, Lộ Tùỳ quay đầu lại, nói.

Vụ Mang Mang không nói gì.

“Nhưng hình đó để trong điện thoại thì không an toàn đâu, anh có một cách giúp em giữ lại.” Lộ Tùỳ nói.

Cuối cùng Lộ Tùỳ đưa cho cô một chiếc ổ cứng chỉ to bằng USB.

“Em tự cài mật mã, nếu có người cố gắng phá thì nó sẽ khởi động chương trình tự hủy.”

Tiên tiến thế? Có thể đóng phim được rồi.

Vụ Mang Mang nhận lấy, “Nhưng lúc em cũng muốn xem thì phải làm sao?”

“Soi gương là được rồi”, Lộ Tùỳ đáp.

Ha ha, câu đùa này thật nhạt.

Vụ Mang Mang nhún vai, cười lạnh.

“Nếu có thể tạo ra một công sau hoặc một loại virus cho những tấm ảnh này thì tốt rồi, một khi ra ngoài sẽ tự động xóa sạch, như thế thì không sợ nữa.” Vụ Mang Mang nói.

Lộ Tuy nhưn mày, “Idea tốt đấy.”

Nhưng vì sự cố này mà Vụ Mang Mang quên mất chuyện công bố Lộ Tuy với bạn bè.

Hơn nữa cũng chẳng có tâm trạng.

Buổi chiều trực thăng cũng tới, Vụ Mang Mang thở phào. Bà Liễu gọi đến, yêu cầu Vụ Mang Mang phải về nhà một chuyến.

Lộ Tuy đưa Vụ Mang Mang đến trước cửa nhà ở sườn núi, cô nói cảm ơn anh rồi xuống xe, nhưng Lộ Tuy lại không chịu mở khóa cửa.

Vụ Mang Mang quay sang nhìn anh, lẩm bẩm trong lòng, người này chắc không phải đang đợi “goodbye kiss” đó chứ?

Thế là cô rất bất lực, rất chiếu lệ nghiêng người sang, hôn qua loa lên mặt Lộ Tuy một cái.

Nhưng khi nhìn thấy trong mắt anh hiện ra vẻ kinh ngạc, Vụ Mang Mang lập tức nhận ra mình đã hiểu lầm rồi.

Đúng là tự mình đa hình.

“Goodbye kiss.” Vụ Mang Mang vội giải thích.

Lộ Tuy gật đầu, “Chiều mai tan sở anh đến đón em?”

“Có lúc công việc nhiều phải làm thêm giờ”, Vụ Mang Mang nói.

“Thế em tan sở rồi gọi cho anh?” Lộ Tuy lại nói.

Vụ Mang Mang gật đầu, lần này cửa xe đã mở, cô nhanh chóng bay xuống.

“Em nên đợi anh mở cửa cho em chứ”, Lộ Tuy đi vòng qua đầu xe, đến trước mặt Vụ Mang Mang.

Cô vội vàng khoát tay, “Thân quá rồi, không cần thế đâu? Em vào nhà đây.”

Vụ Mang Mang đi được mấy bước thì nghe thấy Lộ Tuy gọi cô lại.

Cô quay đầu nhìn Lộ Tuy, anh dựa vào cửa xe, nói: “Mang Mang, em biết số điện thoại của anh không?”

Bị phát hiện rồi!

Vụ Mang Mang làm ra vẻ sực tỉnh, vỗ vỗ trán, “Trời ơi, em quên mất em chưa có số của anh.”

“Đưa điện thoại của em cho anh”, Lộ Tù đưa tay ra.

Vụ Mang Mang chân chừ rồi mới mở khóa điện thoại, đưa cho Lộ Tù.

Lộ Tù nhập một dãy số vào, gọi vào điện thoại anh rồi trả lại cho Vụ Mang Mang.

Tới khi bước vào nhà, cô thở hắt ra một hơi.

Hẹn hò với Lộ Tù, không biết tại sao cô luôn có cảm giác như kiểu thái giám ở cạnh hoàng đế bệ hạ, ngay cả thở mạnh cũng không dám, hơn nữa hoàng đế bệ hạ nói gì cũng đúng, chỉ có thể dè dặt hầu hạ.

Tuy có người đàn ông như Lộ Tù làm bạn trai rất thỏa mãn lòng hư vinh của cô, nhưng ngoài ra cô cứ cảm thấy có chút hư cấu.

Bà Liễu vừa trông thấy Vụ Mang Mang là bắt đầu chất vấn, “Con có hiểu thế nào là e thẹn không hả? Mới lần đầu gặp mặt đã qua đêm ở nhà đàn ông, cậu ta trân trọng con mới lạ.”

Vụ Mang Mang ôm gối, không nói gì.

Bà Liễu bước tới kéo cổ áo Vụ Mang Mang, khiến cô giật mình hoảng hốt, “Mẹ làm gì thế, làm gì thế?”

“Mẹ thấy mày dờ dẩn ử rữ, còn tưởng mày bị hành hạ chứ.” Liễu Nhạc Duy nói.

“Trí tưởng tượng của mẹ xa quá đấy”, Vụ Mang Mang giật cổ áo lên ra khỏi tay bà Liễu.

“Nói đi, đôi phương rớt cuộc là ai, mà khiến mày vội vã nhào vào thế?” Liễu Nhạc Duy truy hỏi.

“Có xe có nhà, cha mẹ đã mất.” Vụ Mang Mang nhún vai, thờ dãi.

“Làm việc ở đâu, có mở công ty không? Quy mô công ty thế nào? Thu nhập một năm bao nhiêu? Đã từng quen bao nhiêu cô bạn gái? Có ý định kết hôn không?” Liễu Nhạc Duy bla bla hỏi một đống.

Cũng không trách được bà, lúc Liễu Nhạc Duy nhờ cô của Thẩm Đình giới thiệu đối tượng cho Vụ Mang Mang, bà ta nhất thời chưa có người nào thích

hợp, nên quay sang nhờ người khác, ở giữa còn chuyển giao bao nhiêu người, đến khi thời gian và địa điểm đã định xong mới báo Liễu Nhạc Duy.

Đề tỏ ra tin tưởng Thẩm Kính Mi, bà Liễu cũng ngại hỏi nên đã chấp nhận ngay.

Thế nên bà Liễu cũng chẳng có khái niệm gì về đối tượng xem mắt của Vụ Mang Mang.

Lộ Tuy làm việc ở đâu? Vụ Mang Mang đúng là không biết, trong ấn tượng của cô, Lộ Tuy chính là kiểu người không đi làm.

Công ty của Thần Tài tên gì nhỉ? Không biết luôn.

“Tên công ty không biết, quy mô chắc không nhỏ, thu nhập năm chưa hỏi, tính sử quá khứ đều chưa biết, có ý định kết hôn.” Vụ Mang Mang nói.

Liễu Nhạc Duy lại hỏi: “Kết hôn rồi có giao quyền đứng tên tài sản cho con không?”

“Làm sao có thể?” Vụ Mang Mang lập tức phản bác, đúng là nghĩ cũng chẳng dám nghĩ

“Cái gì cũng không biết, thế rốt cuộc mày thích cậu ta điểm nào?” Liễu Nhạc Duy bực tức hỏi.

“Con không thích anh ấy, là anh ấy thích con.” Vụ Mang Mang cũng đáp với vẻ tức tối.

Liễu Nhạc Duy nhìn Vụ Mang Mang chăm chú, bà vẫn hiểu một ít về con gái mình, xem ra đối phương chắc phải vô cùng mạnh mẽ, mới áp đảo được Vụ Mang Mang hoàn toàn.

Người mà Thẩm Kính Mi giới thiệu chắc chắn không kém chỗ nào được.

Nhưng có câu “trèo cao ngã đau”, bà Liễu không mong Vụ Mang Mang làm “đệ nhất phu nhân”, chỉ mong cô tìm được người đàn ông đáng tin cậy để kết hôn, còn về tình hình kinh tế thì sống ổn là được, lúc Vụ Mang Mang kết hôn đương nhiên bà sẽ tặng một khoản hồi môn lớn.

“Mẹ thấy hay là thôi đi, đàn ông quá mạnh mẽ không phải là chuyện tốt lành gì. Nếu con không tiện từ chối thì mẹ có thể nhờ dì Thẩm đi giải thích.” Liễu Nhạc Duy nói.